

Sygn. akt III KK 522/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2022 r.  
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron  
(art. 535 § 3 k.p.k.),  
sprawy **R. Z.**  
w przedmiocie wyroku łącznego,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. II AKa 266/21,  
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego  
w Kielcach  
z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. III K 92/21,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R.Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 92/21, Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu sprawy R.Z., skazanego wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 8 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 517/14 na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą

skazany odbył w okresie od 29 marca 2020 r. do 27 lipca 2021 r. oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł, która to kara dotychczas nie została wykonana;

2. Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 5 sierpnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 289/14 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby wynoszący 4 lata oraz karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, która to kara dotychczas nie została wykonana;
3. Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 26 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IX K 792/14 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał w okresie od dnia 23 stycznia 2023 r. do dnia 22 stycznia 2025 r. oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 160 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, która to kara dotychczas nie została wykonana;
4. Sądu Rejonowego w Busku Zdroju z dnia 22 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 458/16 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywał od dnia 27 lipca 2021 r. do dnia 23 stycznia 2023 r. oraz karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, która to kara dotychczas nie została wykonana;
5. Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K 30/16, na karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał od dnia 22 stycznia 2025 r. do dnia 25 lipca 2026 r. oraz karę grzywny w rozmiarze 180 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł, która to kara dotychczas nie została wykonana,

- na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. orzeczone wobec skazanego w sprawach: II K 458/16 Sądu Rejonowego w Busku Zdroju jednostkową karę pozbawienia wolności (pkt 4) oraz IX K 792/14 Sądu Rejonowego

w Kielcach (pkt 3) i III K 30/16 Sądu Okręgowego w Kielcach (pkt 5) łączne kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył skazanemu karę 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt I*) zaś na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. orzeczone wobec skazanego w sprawach: II K 458/16 Sądu Rejonowego w Busku Zdroju (pkt 4), II K 289/14 Sądu Rejonowego w Kielcach (pkt 2) oraz III K 30/16 Sądu Okręgowego w Kielcach (pkt 5) jednostkowe kary grzywny oraz II K 517/14 i IX K 792/14 Sądu Rejonowego w Kielcach (pkt 1 i 3) łączne kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył skazanemu karę 400 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 40 zł (*pkt II*). Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu w sprawach: II K 517/14 oraz II K 289/14 Sądu Rejonowego w Kielcach i kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa (*pkt III*), a także orzekł, że w części nie objętej wyrokiem łącznym rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach zapadłych w sprawach: II K 458/16 Sądu Rejonowego w Busku Zdroju oraz II K 517/14, II K 289/14, IX K 792/14 Sądu Rejonowego w Kielcach oraz III K 30/16 Sądu Okręgowego w Kielcach podlegają odrębnemu wykonaniu (*pkt IV*). Ponadto, na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 lipca 2015 r. godzina 9.50 do dnia 4 listopada 2016 r. godzina 16.10. Podobnie, na poczet orzeczonej w pkt II łącznej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 4 marca 2013 r., uznając karę łączną grzywny za wykonaną w zakresie 2 stawek dziennych (art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k.) (*pkt V i VI*), a także rozstrzygnął o kosztach postępowania (*pkt VII*).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy R.Z., Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 266/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w całości na korzyść R.Z., zarzucił mu rażące naruszenie przepisów:

1. prawa materialnego, tj.: art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez bezkrytyczne przyjęcie za swoje ustaleń sądu pierwszej instancji, co prowadziło do zaniechania zastosowania przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy ustawy względniejszej wobec skazanego, tj. ustawy obowiązującej w dacie orzekania, co spowodowało brak uwzględnienia przy wymierzaniu kary łącznej wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 8 lipca 2016 r. o sygn. akt II K 517/14, którą to karę skazany odbył w zakresie kary pozbawienia wolności i który to okres odbywania kary winien zostać zaliczony na poczet orzeczonej kary w wyroku łącznym;
2. prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowolnej i ukierunkowanej na wymierzenie skazanemu kary pozbawienia wolności w zbyt wysokim wymiarze, oceny materiału dowodowego przez sąd drugiej instancji w zakresie w jakim ustalił, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary łącznej poprzez orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji; sąd drugiej instancji podniósł, iż w myśl art. 85a k.k. wziął pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, podczas gdy cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje na to, iż w stosunku do skazanego zachodzi pozytywna prognoza społeczno-kryminologiczna, resocjalizacja względem skazanego postępuje w sposób prawidłowy oraz zachodzą wszystkie okoliczności, które pozwalają na orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji. Wszystkie przestępstwa za które wymierzono wobec skazanego karę łączną dotyczą popełnienia przestępstw o tożsamym modus operandi w stosunkowo krótkim okresie (w istocie wszystkie czyny, za wyjątkiem jednego ze sprawy o sygn. akt II K 517/14 zostały popełnione na przestrzeni 2013/2014 r., tj. od 13 czerwca do 19 czerwca 2013 r., 20 czerwca 2013 r., 12 czerwca 2013 r., od października 2013 r. do stycznia 2014 r., od 17 września 2014 r. do 2 października 2014 r.), co uzasadnia przyjęcie zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności; prawidłowa wykładnia dyspozycji art. 86 § 2 k.k. w połączeniu z art. 33 § 3

k.k. prowadzić winna do wniosku, że wysokość jednej stawki dziennej łącznej kary grzywny odpowiadać powinna potencjałowi ekonomicznemu skazanego na chwilę wydawania wyroku łącznego, a zatem skoro wysokość stawki dziennej kształtowana jest przez sytuację materialną skazanego w chwili orzekania, to wysokość stawki dziennej łącznej grzywny powinna zostać określona w sposób jednolity, aby oddać tożsamą sytuację materialną sprawcy na chwilę wydawania wyroku łącznego; sąd w niniejszej sprawie nie skupił swych rozważań na ustaleniu sytuacji finansowej skazanego, wymierzona kara łączna grzywny jest karą rażąco niewspółmierną biorąc pod uwagę zarówno możliwości finansowe skazanego, jak i wysokość jednostkowych kar grzywny, których stawki dzienne określono w rozmiarach odpowiednio: 100, 60, 160, 50, 180, z kolei wysokość jednej stawki dziennej zostały określone na kwotę odpowiednio 30 zł, 10 zł, 20 zł, 10 zł, 50 zł w porównaniu do orzeczonej kary łącznej, kara łączna jest rażąco wygórowana i tym samym bezzasadne przyjęcie, że przy połączeniu kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny nieuzasadnionym było zastosowanie reguły pełnej absorpcji pomimo w/w okoliczności, które dają podstawy do przyjęcia wobec skazanego pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej.

Ostatecznie autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. akt II AKa 266/21 oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach, sygn. akt III K 92/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 10 sierpnia 2021 r., utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 stycznia 2022 r. do czasu rozpoznania kasacji. Niezależnie od powyższego – na podstawie art. 526 § 1 k.p.k. – wskazał dodatkowe uchybienie zarzucane wyrokowi, polegające na braku rozważenia przez Sąd Okręgowy w Kielcach, jak też następnie Sąd Apelacyjny w Krakowie możliwości zastosowania względem skazanego ustawy względniejszej mając na uwadze, że postępowanie przedłużyło się nie z winy skazanego, a to dlatego, że Sąd Rejonowy w Busku Zdroju w sposób nieprawidłowy stwierdził swoją niewłaściwość, co następnie skutkowało uwzględnieniem zażalenia obrońcy i przekazaniem sprawy ponownie

do Sądu Rejonowego w Busku Zdroju, a ten po raz kolejny stwierdził swoją niewłaściwość wobec zmiany sytuacji prawnej, na co wpływu nie miał skazany, a co spowodowało przedłużenie postępowania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy skazanego R. Z. okazała się bezzasadna — i to w stopniu oczywistym.

Postępowanie kasacyjne nie stanowi postępowania trzecioinstancyjnego; jego przedmiotem nie jest powtórzenie postępowania odwoławczego: kontrolą przeprowadzaną przez Sąd Najwyższy objęte jest orzeczenie sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) badane poprzez zaistnienie uchybień wskazanych w przepisach art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. oraz art. 439 k.p.k. Podstawą nadzwyczajnego środka zaskarżenia mogą być wyłącznie uchybienia, których dopuścił się sąd drugiej instancji. Tym samym w ewentualnej orbicie zainteresowania procesowego najwyższej instancji sądowej znaleźć się mogą jedynie te błędy, które miałyby mieć miejsce w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie kasacyjne nie dubluje bowiem postępowania apelacyjnego. Niedopuszczalne jest w tym postępowaniu podnoszenie zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji oraz bezpośrednio kontestowanie prawidłowości sposobu przeprowadzenia postępowania przed tym sądem oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Tych implikacji procesowych — wynikających wprost z określonego ukształtowania przez ustawodawcę modelu postępowania nadzwyczajnozaskarżeniowego inicjowanego wniesieniem kasacji (w szczególności zaś związanych z istnieniem wyraźnych barier procesowych w zakresie prawnej dopuszczalności formułowania w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów o charakterze czysto apelacyjnym) zdaje się nie dostrzegać obrońca skazanego.

W pierwszej kolejności należy wskazać na to, że zarzuty kasacyjne stanowią w znacznej mierze powielenie zarzutów podniesionych w zwyczajnym środku odwoławczym, o czym świadczy dobitnie ich treść oraz treść uzasadnienia. Na etapie postępowania kasacyjnego skarżący nie podnosi w istocie żadnych

argumentów, które nie znalazłyby się już poprzednio w polu widzenia sądu odwoławczego. Treść uzasadnienia kasacji w znacznej mierze stanowi bowiem wierną kopię szerokich fragmentów uzasadnienia apelacji oraz przejaw braku zadowolenia z rozstrzygnięcia sądu *meriti*, zaaprobowanego przez sąd *ad quem*. Wbrew wyraźnemu wymogowi procesowemu, wynikającemu z dyspozycji przepisu art. 519 zd. pierwsze k.p.k. oraz art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. — podniesione przez autora kasacji zarzuty skierowane zostały *de facto* wprost przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji i argumentacji zaprezentowanej na popracie zajętego przez ten sąd stanowiska w przedmiocie wyroku łącznego. Autor kasacji w tym fragmencie środka zaskarżenia, w którym odnosi się do zarzutu z pkt 1. *petitum* kasacji, powielił w istocie odpowiednio zarzut z pkt. 1 zwyczajnego środka zaskarżenia, zaś w przypadku zarzutu z pkt. 2 *petitum* kasacji pod pozorem zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść wyroku, usiłuje przemycić do postępowania kasacyjnego argumenty uzasadniające pogląd o rażącej niewspółmierności kary, uprzednio *nota bene* sygnalizowane w apelacji. W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autor kasacji w tym zakresie usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może wszak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do oceny pierwszego z wyartykułowanych w kasacji zarzutów zauważyć należy, że zarzut naruszenia art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. kierowany jest w istocie pod adresem sądu *meriti* z tego względu, że to właśnie Sąd Okręgowy w Kielcach orzekał na jego podstawie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny. Sąd Apelacyjny w Krakowie jedynie zaaprobował w tym zakresie argumentację i stanowisko przedstawione przez sąd pierwszej instancji w ramach kontroli instancyjnej, w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych trzema spośród pięciu orzeczeń wskazanych przez obrońcę w zwyczajnym środku zaskarżenia oraz ukształtowania

wymierzonej tym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności, uznając ją za prawidłową i zgodną z wykładnią ww. przepisów. Skoro zatem sąd odwoławczy nie stosował wspomnianego przepisu, nie mógł go w konsekwencji naruszyć. Ponadto, jak trafnie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, wszystkie okoliczności podnoszone przez obrońcę obecnie w kasacji, mające świadczyć o możliwości objęcia wyrokiem łącznym również wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 8 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 517/14 zostały uprzednio przedstawione sądowi odwoławczemu w apelacji. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sekcji 3.1. uzasadnienia formularzowego (strona 7-10, „*Zwięźle o powodach uznania zarzutu...*”) szczegółowo się do nich odniósł, nie dzieląc prezentowanego poglądu obrońcy w tym zakresie i słusznie uznając, że w sprawie nie może być mowy o rozważaniu możliwości stosowania ustawy względniejszej w sytuacji, gdy sam ustawodawca (wprowadzając wyraźny wyjątek od dyrektywy intertemporalnej sformułowanej w przepisie art. 4 § 1 k.k., nakazującej organom procesowym w razie zmiany normatywnej porównywanie wchodzących w rachubę stanów prawnych przez pryzmat kryterium względności) wprost wskazuje w konkretnym przepisie ustawowym, którą ustawę sąd ma obowiązek zastosować. Zagadnienia te zostały jednoznacznie uregulowane w przepisie art. 81 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2021 r., poz.1072 - j.t.). Skoro zatem wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie o sygn. akt II K 517/14 uprawomocnił się w dniu 14 marca 2017 r., tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r., z którą to datą dokonana została zmiana treści art. 85 k.k., to w tym przypadku należało zastosować zasady obowiązujące przed ww. zmianą, niepozwalające na połączenie kar już wykonanych.

Odnosząc się do drugiego zarzutu kasacji, a mianowicie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., to jak już wskazano wyżej, autor kasacji pod pozorem zarzutu rażącego naruszenia ww. przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść wyroku, w rzeczywistości podniósł argumenty uzasadniające pogląd o rażącej niewspółmierności kary, uprzednio już sygnalizowany w apelacji. Powiązał on niejako zarzut rażącej

niewspółmierności kary łącznej z zarzutami naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Wprawdzie z treści art. 523 § 1 in fine k.p.k. wynika, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, to jednak jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 listopada 2009 r., V KK 206/09, LEX nr 553895, „owej ‘wyłącznie’ nie można rozumieć w ten sposób, że wystarczy powołać się chociażby bezzasadnie na jakiegokolwiek inne naruszenie, aby dopuszczalne było skuteczne skarżenie niewspółmierności kary. Trzeba bowiem wykazać rzeczywiste zaistnienie podnoszonej obrazy prawa materialnego, a więc uchybienie przepisowi, który sąd miał obowiązek zastosować, a mimo to go nie zastosował, a przy tym ma to być uchybienie przypisywane sądowi odwoławczemu, jako że to wyrok tego sądu objęty jest kasacją”. Wymagań tych autor kasacji nie dopełnił. Nietrafne jest stawianie zarzutu naruszenia przepisu postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Zarzut uchybienia zasadzie swobodnej oceny dowodów, choć może być rzecz jasna podniesiony w postępowaniu, którego przedmiotem było wydanie wyroku łącznego, to jednak nie wolno zapominać o dowodowej specyfice tego postępowania. Przedmiotem dowodowej analizy są tu wszak wyroki skazujące za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, stosowanie dyrektyw składających się na zasadę swobodnej oceny dowodów ma zupełnie inny zakres zastosowania w głównym nurcie postępowania. O ile w tym ostatnim obiektem oceny jest z reguły szerokie spektrum dowodowe, na podstawie którego sąd ma dokonać ustaleń faktycznych dotyczących czynu(-ów) zarzucanego(-ych) oskarżonemu, o tyle w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego postępowanie dowodowe jest do pewnego stopnia — z uwagi na przedmiot tego postępowania — uproszczone, sąd koncentruje się siłą rzeczy przede wszystkim na dokumentach urzędowych, tj. mających walor prawomocności wyrokach skazujących, co do których istnieje możliwość zespolenia ich węzłem kary łącznej obejmującej poszczególne skazania. Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., to tego typu zarzut może być skutecznie formułowany tylko pod adresem sądu, który przeprowadzał postępowanie dowodowe co do istoty sprawy, a więc sądu pierwszej instancji, a sądu drugiej instancji, wyłącznie w układzie, w którym przeprowadzał on sam postępowanie dowodowe. W sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie czyni własnych ustaleń

faktycznych, a jedynie dokonuje kontroli ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji i utrzymuje w mocy wyrok zaskarżony apelacją, nie może on naruszyć przepisu art. 410 k.p.k. O zaistnieniu obrazy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić zaś wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a do takiej sytuacji nie doszło w przedmiotowej sprawie. Kontrola apelacyjna – jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku – miała charakter rzetelny i wszechstronny. Zdeterminowana była konstrukcją podniesionych w zwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do każdego z nich w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k.

Końcowo, autor kasacji wskazał „dodatkowe uchybienie” polegające na „braku rozważenia przez Sąd Okręgowy w Kielcach, jak też następnie Sąd Apelacyjny w Krakowie możliwości zastosowania względem skazanego ustawy względniejszej mając na uwadze, że postępowanie przedłużyło się nie z winy skazanego, a to dlatego, że Sąd Rejonowy w Busku Zdroju w sposób nieprawidłowy stwierdził swoją niewłaściwość, co następnie skutkowało uwzględnieniem zażalenia obrońcy i przekazaniem sprawy ponownie do Sądu Rejonowego w Busku Zdroju, a ten po raz kolejny stwierdził swoją niewłaściwość wobec zmiany sytuacji prawnej, na co wpływu nie miał skazany, a co spowodowało przedłużenie postępowania”. Kwestia opóźnień w procedowaniu, związanych z ewentualnymi uchybieniami innego sądu, pozostaje jednak obojętna z punktu widzenia możliwości wniesienia kasacji w przedmiotowej sprawie. Należy zwrócić uwagę na to, że polski system prawny nie przewiduje dokonywania w postępowaniu w przedmiocie o wydanie wyroku łącznego karnoprawnej kompensacji opóźnień w zakresie rozpoznania sprawy zaistniałych w innych postępowaniach, w wyniku których zapadły rozstrzygnięcia będące przedmiotem postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z

dnia 25 stycznia 2022 r., utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 10 sierpnia 2021 r. (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

as

l.n